

המשפחה את השטחים לפי יכולתי. הצעה התקבלה במשפחה בהתלהבות. הנה מתגשים החלום להיות איכרים בארץ ישראל.

כלום לא אמרתי בהיותי בן שש, לפניהם צאתיו את רוסיה, לישֵי אדרל⁴⁹ לשאלתו: "מה תהיה בארץ ישראל?" - "אהיה איכר" ... והסיפור נשאר בפולקלור המשפחתתי.

ماז בואנו למטולה נאחזנו באדמה, נידלע בעלי חיים בחצרנו, עצי פרי, ירקות. בנינוד להוו שדרר במושבה ניהלו את חיינו לפי האידיאלים של תנועת הפעלים. דיברנו בבית רק עברית. הקפדו תמיד על עבודה עצמית ובמיוחד ללא ניצול עבודה ערבים. גם בעבודת הבית לא הייתה לאמא עזרה שכירה.

ובכן, הקצו לנו "aicrout". השטח שעמד לרשותנו - כמקובל אז - 250 דונמים. רובו ככולו נועד לנידול פלחה חקלאה (בעל, ללא השקייה). עברנו מבית שתי הקומות לבית אחר. בחצרו של בית זה בנין גדול, ושטח מאחוריו מותאם למשק חקלאי. הבית והחצר פונים לכיוון מזרח והחדרמן נשקף ממול.

בסוף הקיץ, בין יום כפורים וסוכות נסענו אבא ואני לchiafa לרכוש כלוי עבודה. הדרך לchiafa ארוכה - עד ראש-פינה בדיליז'אנס, משם לצמח ברכיבה, מצמח עדchiafa - ברכבת.

קנינו מחרשת "סוק" אירופאית, מכונת קצירה מערמת, מגוב סוס, מגרשה, וגם שוט.⁵⁰ ממייטב הכלים המודרניים באותם הימים. הכלים נשלחו באנייה לצידון ומשם למטולה על גב גמלים.⁵¹

עד בונה שלפני כן החליט אבא לנסות ולעבד חלקה בת 5 דונמים שעמדה בור. שכר שני זוגות שוררים אצל פלחים ערבים, אלה חרשו את השטח וזרעו בו שעורה.

הפלחים אלה הם שלימדו אותי להחזיק בידית המחרשה הערבית, מלאכה שדורשת אימון וניסיון. הלחץ על ידית המחרשה קובע את עומק נعيצת הסכין באדמה. לצורך האימון נתנו בכף ידי אבניים, להתרגל להחץ.

הניסיון הראשון באותו חלקה לא היה מוצלח ביותר; לא יכולנו לקצור את התבואה אלא בחרמש. רוחמה ואני ערמנו עריםות תבואה במנגרות, בידים,